

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
VYHNANSTVÍ

Erin Hunterová

albatros

Zákon smečky: Soumrak - Vyhnanství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Zákon smečky: Soumrak (5) - Vyhnanství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NEZNÁMÉ
ÚZEMÍ

MAJÁK

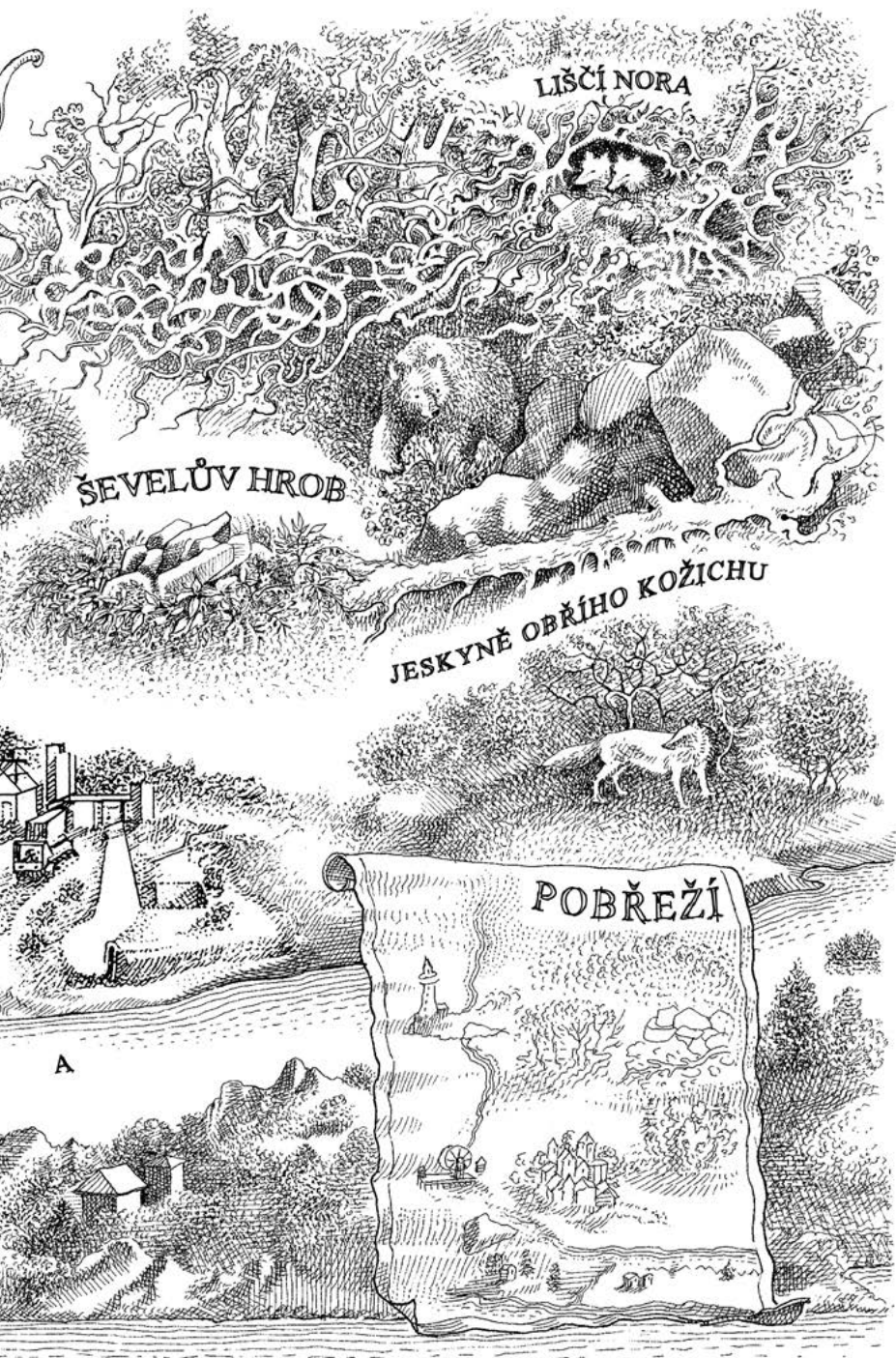
HLÍDKA NA ÚTESU

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K

LIŠČÍ NORA

ŠEVELŮV HROB

JESKYNĚ OBŘÍHO KOŽICHU

POBŘEŽÍ

A

SOUMLAK
ZÁKON ŠMEČKY
VYHNANSTVÍ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Survivors The Gathering Darkness: The Exile's Journey

Copyright © 2018 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2019

Endpaper art © Frank Riccio, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05585-5

ISBN e-knihy 978-80-00-05621-0 (1. zveřejnění, 2019)

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

ALFA

malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

BETA

zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zrzečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

OMEGA

malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ŠTĚŇATA

Chundelka – střapatá hnědá fenka

Lumpík – zlatý pejsek

Hryzalka – běžová fenka

Maličká – zlatá fenka se světlýma očima

SAMOTÁŘI

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

ÚVOD

Lízinka si razila cestu podrostem a snažila se nevnímat, že ji přes čenich bolestivě šlehají větvíčky a listí. Místo toho stáhla uši a ještě zrychlila, navzdory pálení, které cítila na hrudi a břicho, navzdory odřeným a bolavým packám.

Kde to jsem?

Lízinka se zastavila a bokem se přitiskla ke kmeni nejbližšího stromu. Několikrát se nervózně zatočila, aby pod sebou udupala zem, a skrčila se mezi dvěma kořeny. Snažila se být tak maličká, jak to jenom šlo, a přitáhla si tlapy pod tělo, aby se jí přestaly třást. Cítila, jak se její krátká srst otírá o kůru stromu. Rameno měla ztuhlé a pokryté zasychající krví. Čerstvé škrábance a kousance pulzovaly bolestí.

Zavěťřila a hledala ve vzduchu pach hlídacích psů, ale cítila jenom hořký a odpudivý pach svého vlastního zděšení.

Netušila, kde je. Stromy vypadaly stejně jako kdekoliv jinde. Možná se nacházela jen několik honů od území Divoké smečky, ale nemohla vyloučit, že utíkala opačným směrem.

Musím běžet dál!

Jenže navzdory svému odhodlání nedokázala vstát a nemohla vyhnat z hlavy vzpomínky na ten strašný výjev, který se jí zas a znovu přehrával v mysli:

Její bratři Vrtík a Bručoun kráčejíci kousek před ní. Obří siluety hlídací smečky okolo nich. Mlha plížící se mezi kmeny stromů. Ta chvíle, kdy se smečka náhle zastavila uprostřed lesa a nikdo ani nemukl. Ten mrazivý pohled Bladiných očí, když se otočila a pohlédla na štěňata.

Pach Vrtíkova strachu.

Blade ho cítila také.

„Nejste má štěňata,“ zavrčela Blade. „Nejste má skutečná štěňata!“

Lízinka se zachvěla a přitiskla čenich do hlíny, jako by jí samotná Zeměpsice mohla poskytnout útěchu.

Ona a Bručoun měli také strach, ale dokázali se lépe ovládat. Bručoun oplácel Blade její zlostný pohled a Lízinka ji pozorně sledovala v domnění, že se jedná pouze o další zkoušku. Ale Vrtík se na Blade díval vytřeštěnýma tmavýma očima a třásl se hrůzou.

A Blade...

Lízinka chtěla zaklonit hlavu a začít výt, aby se sami Nebeští psi dozvěděli o jejím žalu, ale tím by na sebe upozornila hlídací smečku, která by ji zabila.

Tak jako Blade zabila Vrtíka.

Alfa hlídacích psů se nemilosrdně zakousla do Vrtíkova krku a zatřásla jím tak, jako svou kořistí třásla Divoká smečka. Potom ho upustila na zem, kde se zhroutil na bok a zůstal nehybně ležet jen několik kroků od Lízinky. Byl mrtvý.

„Nebyl to pravý hlídací pes,“ pronesla Blade a obrátila se k Lí-

zince, která nemohla odtrhnout pohled od jejích šílených očí a krvavých tesáků. Měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi, ale Blade se vzápětí obrátila na Bručouna. „A co ty?“

A Bručoun... Bručoun řekl: „Ano! Já jsem pravý hlídací pes! Budu ti věrně sloužit, přísahám! Budu ti užitečný!“

„Bručoune, to nemůžeš!“ zavyla Lízinka a Blade se na ni okamžitě vrhla s rozevřenými čelistmi. Lízinka uskočila, jako by ji do tlap uhodil samotný Blesk. Blade se jí stačila zakousnout do kůže na rameni, ale Lízinka se vymanila z jejího sevření a proklouzla mezi Řezákovými nohama. Cítila, jak se Řezák snaží rychle otočit a chytit ji. Po zádech ji sekly něčí drápy a na boku se jí zježila srst, když na něm ucítila horký dech a zaslechla klapnutí čelistí, které ji minulo jen o chlup.

Blade zavyla, zbytek hlídací smečky se přidal a po zemi zaduněly těžké a rychlé kroky. Lízinka se raději neohlížela.

Rozběhla se do bílé mlhy, která se kroutila mezi stromy, a vzápětí měla nozdry plné jejího mokrého, studeného pachu. Jako by ji les pohltit. Za zády slyšela rozzuřené a zmatené vytí hlídacích psů.

Bručoun je možná pravý hlídací pes, pomyslela si Lízinka ve své skrýši mezi kořeny a natáhla si skrčené tlapy. Já ale nejsem. Nejsem jako oni a nikdy nebudu!

Musela najít Divokou smečku.

Jenže co když všichni spí a ona přivede hlídací psy přímo do jejich tábora? Co když na ně zaútočí? Kolik psů stihne Blade zabít, než si Divoká smečka vůbec uvědomí, co se děje?

Lízinka se přinutit vstát. Tlapy se jí nejistě trásly, zatímco větrila a snažila se vytěsnit štiplavý pach svého strachu. Les okolo

ní byl temný a tichý až na šumění větru ve větvích. Cítila mlhu, hlínu, hnijící listí a slabé pachy drobné zvěře, ale žádné hlídací psy.

Vykročila ze stínu pod stromem a znovu se vydala na cestu. Snažila se ignorovat bodavou bolest v čerstvých ranách na boku a našlapovala tak potichu, jak to jen hustá křoviska dovolovala. S každým krokem, který ušla, ji opouštěla drtivá hrůza. Lízinka se začala chvět.

Nikdy neměla odcházet od Divoké smečky.

Co když ji nevezmou zpět?

Nikdo nás nezastavil, když jsme se rozhodli odejít, pomyslela si. Většina z nich nás tam vlastně nikdy nechťela.

Ale Štístko je přesvědčí. Jestli to někdo zvládne, tak je to on. A Marta a Miky nedovolí, aby nám někdo ublížil.

Nám? Mně.

Lízinka do té doby nikdy nebyla „já“. Existovalo pro ni jenom „my“. Lízinka a její bratři vždy drželi při sobě, navzdory Bručounově paličatosti a Vrtíkově ochromující bojácnosti. Byli spolu od té noci v Psí ohradě, kdy se celí vyhladovělí a promrzlí choulili pod domem dlouhých pacek a jejich maminka už nebyla mezi živými.

Teď ji Bručoun zradil a Vrtík odešel za maminkou. Lízinka tiše zakňučela. Ani neměla čas ho pohřbít a usnadnit mu cestu k Zeměpsici. Udělají to za ni Blade a ostatní hlídací psi? Něco jí říkalo, že spíš ne...

Připadalo jí, že během jediné noci zestárla o deset měsíců.

Potom náhle nastražila uši a zběsile zavěťřila. Ucítla něco povědomého – hřejivý a uklidňující pach psů a kořisti. Otevřela tlamu,

vyplázla jazyk a ochutnávala vzduch, dokud si nebyla naprosto jistá, že se nemýlí.

Šla správným směrem! Našla Divokou smečku!

Lízinka znovu vyrazila, ale tentokrát se jí běželo zcela lehce a bolest v tlapách téměř zmizela. Ano, teď už rozeznávala silný pach, který za sebou zanechávali hlídkaři obcházející hranici území smečky. Cítila Martu a cítila i Štístka!

Vyběhla z boru na zarostlou louku, zaslechla něčí štěkot...

„Je to štěně!“

Byl to Mikyho hlas. Lízinka ještě zrychlila a řítila se dolů po svahu. Teď už před sebou viděla jednotlivé psy – Štístka s překvapeným výrazem a staženými ušima, podezíravý pohled starého Alfý, Martu s překvapeně otevřenou tlamou a radostným výrazem, malou Daisy a Sluníčko – obě nervózně vrtěly ocásky.

Doběhla k nim, posledních několik kroků už ji sotva nesly tlapy, a nakonec se zhroutila a opřela o Mikyho bok.

Ostatní psi se kolem ní shlukli a zasypali ji otázkami – Co se stalo? Kde jsou její bratři? Kdo ji poranil? Lízince chvíli trvalo, než se zmohla na odpověď. Zabořila čeníšek do Mikyho srsti, třásla se a nemohla popadnout dech.

Teď už byla v bezpečí. Ať se stane cokoliv, Divoká smečka pro ni bude navždy domovem. Už ji nikdy neopustí.

KAPITOLA PRVNÍ

Tak tohle se nepovedlo...

Bouře se řítila kupředu, její tlapy vykopávaly mračna světlého písku, ale už teď jí bylo jasné, že to nestihne.

Velký bílý pták polekaně zavřeštěl, roztáhl svá mohutná křídla a vzlétl.

Bouře ho zpozorovala, jak se sluní na velkém balvanu uprostřed pláže. Hlavu měl schovanou pod křídlem. Těžko by se dala najít lepší kořist, kdyby jen měla dost trpělivosti na to, aby ten balvan oběhla a nesnažila se na něj vylézt...

Prázdný žaludek ji však přinutil riskovat. Teď jí podklouzly tlapy na drobných oblázcích a pták se mezitím vznesl do vzduchu.

Bouře po něm chtěla instinktivně skočit, ale její slabé a unavené svaly ji přestaly poslouchat a místo elegantního skoku se neohrabě zastavila s předními tlapami zabořenými do písku.

Odfrkla si, znechucená sama nad sebou, a dívala se, jak její kořist s každým mávnutím křídel stoupá k nebi. *Tolik dobrého masa. Taková škoda.*

Bouře se vyhrabala z písku, oklepala se, pokračovala dál podél břehu Nekonečného jezera a snažila se ignorovat kručení v břiše.

Světlo Slunečního psa se třpytilo na klidné, nehybné jezerní hladině. Nebe bylo čisté a bez jediného mráčku, ale Bouře cítila mravenčení v čenichu, které jí napovídalo, že Blesk a Hrom jsou blízko a krácejí po špičkách jejím směrem. A to jí srst sotva uschla, během předchozího neslunce totiž promokla na kost. Teplý déšť navíc zahnal všechnu drobnou zvěř do nor.

Musela jít dál. Doufala, že narazí na další přílivové jezírko plné těch mrštných hnědých rybiček, i když pro ni představovaly sotva jedno sousto. Bylo snadné je pochytat, ale nikdy jich nebylo dost na to, aby se nasýtila.

Dokonce i samotná chůze po pláži byla těžší než dřív. Bouři neustále klouzaly tlapy a ztrácela rovnováhu. Bella jí kdysi ukázala, jak má správně zlehka našlapovat, aby se nebořila do písku, ale Bouře, které se pod volnou kůží rýsovala žebra, na to teď jednoduše neměla dost sil.

Zajímalo by mě, jestli by mě psi ze smečky pořád považovali za nebezpečnou hlídací fenu, kdyby mě teď viděli, pomyslela si kysele.

Lov o samotě byl mnohem obtížnější, než čekala, a navíc to nebyla žádná zábava, což bylo možná ještě horší. Bouře měla na vše jen jeden pár očí a jeden čenich. Neměla průzkumníka, který by vyčenichal slibná loviště, neměla nikoho, kdo by se vrhl za králíkem, kterého vyplašila, nikoho, s kým by probrala taktiku nebo kdo by ji povzbudil v případě, že jí unikla kořist.

Sice věděla, že psi samotáři dokáží přežít bez smečky, ale zatím nepřišla na to, jak se to dělá.

Bouře sebou plácla do vyhrátého písku a nasála silnou slanou vůni Nekonečného jezera.

Byl to pach domova, ale cosi v něm chybělo. Pachy ostatních psů z její smečky.

Od chvíle, kdy opustila tábor Divoké smečky, uplynulo několik cest Slunečního psa. Bouře už dávno minula poslední stopu pachů hlídačů a nechala za sebou i maják. Ten jí připomněl chudinku Spring, kterou na úzké cestě vedoucí k budově spláchly vlny během souboje Divoké smečky a hlídacích psů.

V životě nebyla od smečky tak daleko jako teď.

Měla bych na ně co nejdřív zapomenout. I kdybych se chtěla vrátit, nepřijali by mě zpět.

V duchu stále viděla jejich tváře – Alfu, Betu a jejich štěňata, Míkyho a Snap, Brízu, Zrzečku, Lunu, Brouka s Bodlinou, malou Sluníčko a Daisy...

Bouře považovala Daisy za svou kamarádku, ale když přišla rozhodující chvíle, malá bílá fena se k ní obrátila zády. Dokonce i ona.

Bouře potřásla hlavou a odfrkla si, čímž před sebou rozfoukala zrnka písku. Věděla, že vše vidí příliš černě. Byla mrzutá, protože měla hlad.

Přesto to bolelo, když tehdy Daisy otevřela tlamu. *Vím něco, co vy ostatní netušíte. Bouře je náměsíčná.*

Bouře se zahleděla na Nekonečné jezero a navzdory hřejivým paprskům Slunečního psa jí přejel mráz po zádech. V hlavě se jí honily vzpomínky...

Obrovský a děsivý Strachopes. Kvílející a kňučící zlaté štěně v jeho temných čelistech.

Byl to Lumpík, malý, slabý a bezbranný. Strachopes ho odnášel pryč.

Vzpomínka na sen byla stále stejně živá jako onoho osudového neslunce. Bouře byla zcela přesvědčená, že se Strachopes chystá odnést Lumpíka k Nekonečnému jezeru a utopit ho... ale byla to ona sama, kdo ho unesl a zanechal o samotě v temné jeskyni. Vzbudila se na pláži a uháněla zpět za smečkou, strachy bez sebe. Na nic si nevzpomínala, dokud později nenašli Lumpíka, který Alfě rozechvělým hláskem řekl, co se stalo.

Proč jsem to udělala?

Bouře věděla, že to nejspíš byla chyba, skrývat před smečkou, že je náměsíčná. Jenže se obávala, že když půjde s pravdou ven, ostatní psi ze smečky se jí začnou bát.

Přinejmenším v tomhle se nemýlila.

Od té chvíle už jí nikdo nedůvěřoval a Bouře jim to ostatně nemohla mít za zlé. Koneckonců si nevěřila ani ona sama. Bylo dobře, že odešla. Bylo dobře, že zůstala... sama.

Nekonečné jezero tiše zavrčelo, jako by se na ni zlobilo, zvedlo svou mokrou bílou tlapu a udeřilo s ní o pláž poblíž místa, kde ležela. Bouře se namáhavě zvedla. Jezerní pes měl pravdu – nemělo cenu tam marnit čas a přemítat nad něčím, co už nešlo změnit.

Nedaleko odtud byla pěšina, která vedla nahoru na útes a pryč od Nekonečného jezera. Byla zarostlá trávou, ve které se mohla skrývat nějaká drobná kořist. Možná cestou narazí na dalšího z těch bílých ptáků. Nesměla to vzdávat.

Její první kroky po pevné zemi byly nejisté, ale brzy nabrala tempo a stoupala po pěšině mezi balvany a vysokými trnitými keři s dlouhými stonky, které připomínaly huňaté psí ocasy.

Cestou zběžně očichávala zemi, a když mýjela osamělý, sklánějící se strom, náhle ji do čenichu udeřil povědomý pach.

To je pes!

Bouře nastražila uši a nasála vzduch. Zcela jistě tudy šel pes, nejspíš se zastavil pod tím stromem, a možná tam dokonce přespál. Byl to někdo z Divoké smečky? Těžko říct, nedokázala ten pach zachytit. Co by vůbec dělali tak daleko od tábora? Možná to byl někdo zcela cizí.

Bouře znovu zavětrila, ale víc už toho nezjistila. Teď už jí bylo jasné, že je pachová stopa příliš stará. Od chvíle, kdy tudy ten neznámý pes prošel, uplynula nejméně jedna cesta Slunečního psa. Stopa se jí původně zdála čerstvější, nejspíš proto, že si přála, aby byla. Bouře se znovu vydala na cestu.

Ne. Jsem sama a je to tak v pořádku.

Sluneční pes pokračoval ve své pouti po nebi a Bouře stále nemohla najít žádnou kořist. Narazila na králičí noru, ale zjistila, že je opuštěná. Snahu chytit veverky vzdala už dávno. Byly příliš rychlé, bez potíží jí utíkaly na stromy a Bouře byla moc slabá na to, aby se vůbec postavila na tenké zadní nohy, natož aby se odrazila ke skoku.

Zamířila hlouběji do vnitrozemí, ale celou dobu dbala na to, aby měla pach Nekonečného jezera po své levé straně a šla dál a dál od území Divoké smečky. Prošla hustým borovicovým lesem prosyceným vůní jehličí ležícího na zemi, vyšplhala po kamenitém svahu a na druhé straně narazila na příkrý bahnitý břeh neznámé řeky.

Byla mnohem menší než ta poblíž tábora, na jejíž zamrzlé hla-

dině svedla závěrečný souboj s Blade a kde společně se Štístkem odnaučila štěnata strachu z Říčního psa. Tahle řeka vypadala jako její mladší sourozenec – široké bahnité koryto s malým potůčkem uprostřed, který se proplétal mezi balvany a občasnými trsy zelené trávy.

Bouře přemítala, jestli má Říční pes nějaký důvod, proč se tomu místu vyhýbá. Měl to raději jinde? Nebo to snad byl konec jeho ocasu? Že by se stácel v širokém oblouku okolo území Divoké smečky?

Na opačném břehu viděla další borovice, které se postupně zvedaly směrem k nějakému velkému tvaru v dálce. Bouře zamžourala a po chvíli si uvědomila, že je to kopec – ten největší, jaký kdy viděla. Tyčil se nad krajinou a byl tak vysoký, že se jeho špička ztrácela v mracích.

Dokázal by nějaký pes vyšplhat tak vysoko? Mohl by žít tak blízko obloze?

Bouře se oklepala. Takhle daleko nikdy nedojde, pokud napřed nenajde něco k snědku. Přesto se nemohla ubránit lákavému pocitu dobrodružství. Osamělá fena bez smečky si může jít, kam se jí zachce, nebo ne?

Zajímalo by mě, co by tomu říkal Štístko, kdyby to viděl...

Rozhodla se, že bude pokračovat podél říčky. Možná se jí podaří ulovit něco na břehu. Když půjde bahnem, skryje tím svůj pach.

Ušla sotva několik honů, když se skutečně objevil pták a přistál na kameni uprostřed slabého proudu. Byl obrovský a ještě vypasenější než ten bílý pták na útesech. Na jeho černém peří se zaleskly první kapky deště.

Už zase prší, povzdychla si Bouře. Nejraději by si našla úkryt,

ale pták si jí zatím nevšiml a zobákem prohledával bahnité dno. Nejspíš tam hledal červy.

Bouře už na déšť nemyslela, sklonila hlavu k zemi a začala se co nejpomaleji plížit směrem ke středu koryta. Byla ráda, že je po větru, i když měla pocit, že ptáci nemají zdaleka tak dobrý čich jako psi.

Déšť postupně houstl, těžké kapky jí bubnovaly o hřbet a na tlapy jí dopadaly stříkance bláta. Bouře zuřivě zamrkala, aby dostala vodu z očí, a soustředila se jen na svou kořist. To, že se rozpršelo, bylo vlastně dobré – déšť rozmělní její pach a skryje zvuk jejích kroků. Bahno bylo čím dál kluzčí a lepkavější a Bouře věděla, že jí bude trvat celou věčnost, než si od něj očistí tlapy, ale prozatím se jí dařilo udržet rovnováhu.

Pták byl celý přikřčený a načepýřený. Bouře měla pocit, že ani jemu se příliš nelíbí pobyt na dešti a zvažuje totéž, co před chvílí ona – sucho, nebo jídlo? Zbývalo jí ještě několik kroků, než se po něm bude moci vrhnout, když vtom pták s trhnutím zvedl hlavu a ohlédl se. Od zobáku mu odlétly kapky vody. Nedíval se však na Bouři, ale na něco proti proudu. Bouře nedokázala rozeznat, co tam vidí. Vzápětí roztáhl křídla, po okolí se rozlétly další kapky, pták se vznesl a zmizel v korunách stromů.

„U Nebeských psů!“ zavrčela Bouře. „Jeden jediný úlovek! Chci toho snad moc?“

Vzápětí se zarazila. Něco se změnilo. Kolem tlap jí zničehonic začala vířit voda, hladina říčky rychle stoupala a Bouře se náhle ocitla uprostřed sílícího proudu, který jí podemílal půdu pod nohama. Bouře měla potíž udržet rovnováhu, i když stála na místě. O chvíli později uslyšela hluboké zaburácení, zpoza ohybu koryta se vyřítila vysoká stěna vody a mířila přímo na ni.

